

sok a rejtély. A matematikában pontosabban tudjuk definiálni, s mégis a modern halmazelméleti kutatások azt mutatják, hogy sok paradoxon rejtőzik benne. Például az egész egyenlő a részével, sőt az egész végtelen sok vele egyenlő részre bontható, stb. Hogy pedig az anyagi világ végtelensége mit jelentene, arra még kevésbé tudunk határozott választ adni. Szavak ezek, amelyek mögül hiányzik a határozott, pontos fogalom. Pedig e nélkül a tudomány meg se indulhat. Ezért a természettudomány nem is adhat végleges választ a végtelenséget érintő kérdésekben. Csak irányt jelölhet meg, amelyen a gondolkodó ember próbál tovaháladni. Amint az előzőkben láttuk, a természettudományoknak ez az útjelzője térben és időben véges világ felé mutat.

FORRÓ MÁGLYA

Parázsba markol, késbe nyúl,
ki kendőt köt szemére,
kardhegybe fut és megvakul,
szikrázva hull a vére.
Ki zúzta szét az értelem
öklét? Ki tépte széjjel,
hogy hasztalan viaskodjék
a lázadó igével?

A veritéknek rádsimul
hús, álmok-szötte inge
s már nem szökelsz ruhátlanul
virágos rétjeinkre.
Magadból hajtasz új rügyet,
magad teremsz gyümölcsöt,
magadnak alkotsz házat is;
mint föld alatt a hörcsög.

Húnyd le szemed, hogy látni tudj,
töldm be füled, hogy hallhass,
befelé nyílik minden út,
ki fél, csak az hatalmas
A halált is megízleli,
mielőtt sírba szállna
s az életet szeplőtlenül
hozza világra álma.

Kulcs nélkül is kinyitja mind
a hajnalok kalitját:
madár repül, szárnytolla ring,
a bolygók megvakítják.
Mert nem lehet büntetlenül
illő világba szállni,
azúr mezőkön szántani
és csillagot kaszálni.

Trapéz és kör varázsán túl
játéka nincs a kéznek,
a fogható valótlantul
tör rád, de nem igéz meg.
Forróbb máglyára kell a húst
vetni, hogy megpiruljon
s lépted után egekbe száll
az üszkös illatú nyom.

Sarud is hagyjad el, csupán
övedre viselj gondot,
míg rád omolnak gyolcspuhán
a fénylő felhő-boltok.
Így foszlik széjjel hajnalunk,
így roskad össze esténk,
mintha galambok szárnya közt
a tünt időt keresnénk.

Nem tudhatod, melyik sziget
arany gyepére hullva,
hány mérges kobranyelv sziszeg,
hány tigris bög s te újra
őseMBER módján kezdheted
baltával, kövederrel,
mígcsak megútna egyszer majd
a néma földbe fekszel.

Vad angyalok haját viszi
az ösköd kék hajója,
tenger lobog, emelgeti
s kibuggyanik alóla.
Engedd a hajnalt hámlani
a hold fehér husáról,
két üstökös ökölre megy
s a végtelen kitérül.

Harapd, körömmel marj bele
a győzhetetlen kőbe,
nyujtózz, szökellj csak fölfele
a szendergő időbe.
Hópelyhek húnynak arcodon
zavartalan halálba,
gúlába tornyosul a domb,
feküdj vigan alája.

Tűz Tamás